

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izimno med delje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez poštnine na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravníštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Gospod vitez Waser

je, Bogu in vladi bodi potoženo, še vedno predsednik graške nadsodnije in v tej svojej lastnosti kadar more in utegne krati prirojene in tudi od ministerstva priznane pravice našemu narodu. Niti sedaj proti koncu ravno minolega leta pozabil nas nij, kar jasno priča dopis iz Ptuja, katerega nahaja čitatelj na družem mestu tega lista. —

O človeku, stoječem na tako vzvišenem mestu, kakor gospod Waser, sodilo bi se, da bode v vsacem oziru ravnal brezstrastno in objektivno, da bode uvaževal in spoštoval ukaze in naredbe svoje vlade ter da se ne bode podajal v aréno političnega boja in žalil narod, neje katerim je vzrastel. Kajti neovrgljiva resnica je to, da je g. Waser v službi vlade, da jej tedaj mora biti pokoren. Ako mu pa vlada nij po volji, slobodno mu je odstopiti in si iskati družega gospoda. A niti tega mu ne treba, ker šteje gospod naddeželne sodnije predsednik uže več nego normalno čevilo službenih let, ker dobi tedaj jako izdatno varovino in ker tudi o penzjonistih stoječih v takem dijetnem razredu kakor gospod Waser, velja izrek: „Sie fallen wie die butterbrode stets auf die bestrichene seite.“

Mi si tedaj uzrok, zakaj g. Waser ne odstopi, tolmačimo tako, da ga zagrizenost in slepa strast proti vsemu, kar je slovenskega, pridržuje na predsedniškem sedeži, dobro vedoč, da za njim pride druga, mlajša, tedaj gotovo liberalnejša moč.

Da je gospod Waser zagrizen, tega smo se prepričali šestkrat, ilustrira pa to slepo strast naslednja dogodilca: Znan narodnjak prosil je za razpisano službo. Ker je imel vse potrebne zmožnosti, predlagala ga je prva instanca primo loco. Prošnja s prilogami pride potem k nadsodnji, ob jednem pa tudi brezimno pismo, da je kandidat človek, ki ga

rad pije. To brezimno pismo bi nadsodnja vsekako morala dati ad acta. A ker je bil kandidat narodnjak, šla je okrožnica do vseh okrajnih sodnij, kjer je dotičnik kdaj bival, in občinska predstojništva in nekdanji šefi prosilca zaslišavali so se, je-li kandidat v istini pijanček. Vsa poročila so bila zanikavna, kandidatu jako ugodna, brezimna denunciacija pa postavljena na laž. A kljub temu nadsodnja kandidata nij priporočala na prvem mestu, da, kakor nekateri trdè, niti v „terno“ ga nij vzela.

Da bi se bilo s prosilci in kandidati, rojenimi v Ptui, kdaj kaj jednacega zgodilo, še nikdar čuli nijsmo. Nikdo nij vprašal, koliko čaš vina jeden ali drugi popije, zadostovalo je, da je „verfassungstreu“ ter da je volil po ukazu.

Govori se, da je g. Waser velik pokrovitelj omenjenega mesta in uradnikov v njegovem ozidji rojenih, z jednako srečo pa se mi Slovenci ne moremo ponašati. Revni tožbeni „petit“ v slovenskem jeziku mu razjari oslabele živce tolikanj, da zahteva nemško prestavo. Pa kedo naj to prestavo preskrbi? Okrajna sodnja ptajska itak poslovi preobložena je ne more niti ne sme, kajti slovenski jezik nij „gerichtsüblich“. Osnovati tedaj treba poseben „Uebersetzung-Bureau“, kateri pa bode vsekako moral poslovati v dveh jezicih. Vsa ta aféra ima svojo smešno pa tudi svojo ozbiljno stran. Smešno je v resnici, da se kaj takega koncem 19. stoletja sploh dogaja in ko bi se kaj jednacega zgodilo v krogih, kjer se čita „Hanns Jörgel“ prišel bi pa najnovejši „ukaz“ Waserjev debelo tiskan pod rubriko „Justamentnöt“.

Nadejamo se, da se enakim dogodkom skoro pride v okom, kajti, dasi je gospod Waser neodstavljen, vendar je vladi dovolj sredstev na razpolaganje ga tirati ad absurdum in varovati toli potrebno

avtoriteto nasproti upornim birokratom, kateri prej ali slej poginejo — narod pa ostane.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 3. januarja.

Levičarski listi zdaj o novem letu ne vedó nič povedati o svojem delovanju, saj pa tudi nijmajo ničesar zabeležiti, kar bi jim delalo čast; povsodi le blamaža. Tolažijo se v bombastičnih frazah z bodočnostjo. A mi se tolažimo, da ta stranke ne pride tudi v letu bodočem do vlade.

Predsednik državnemu zboru dr. Smolka izjavil se je k novemu letu mu čestitajočim prijateljem, da se čuti popolnem zdravega in da bode v prihodnjem zasedanju državnemu zboru uže lahko predsedoval.

O razmerah v Krivošijah poroča „Narodni list“, da so se obrnile na bolje. Vrše se pogajanja da bi se Krivošijanci podvrgli brambenemu zakor. Pri tem posredujejo vplivne osebe.

Iz Pešte se poroča, da je ministerski predsednik Tisza v sprejemal novoletne čestitke in pr govoril političen govor, iz katerega se dá pos. da misli vsakako nadaljevati nastopivšo pot in pogano izvesti reforme.

Vnanje države.

Angleški listi mnogo pišejo o avstro-rumunskem konfliktu in o njega mirnem poravnani. „Morning Post“ pravi: „Jasno je, da mora Avstrija, če neče nehati Avstrija biti, imeti neko nadvlado v dunavske dolini, jednako, če kolikor si bode knezovi želi postati kralj“. Potem pa svetuje ta list Rumuncem, naj bodo oprezní in naj se ne obnašajo preveč samosvestno in oblastno Avstriji nasproti.

Berolinska „Post“ poroča, da se bode v Rusiji prav kmalu vršile tehtne osobne spremembe. Ta list piše: „V novem letu se bodo skoro gotovo zgodile nekatere spremembe v višjih sferah. Knez Gorčakov uže delj časa biva v Nizzi in ne klikejo

LISTEK.

NOV.

(Spisal L. Turgenev, preložil A. Málevrh.)

Prva knjiga.

I.

(Dalje.)

„Povsem pravo govorite, povsem pravo!“ vzkliknil je Paklin, ter svoje nosnice razširil, a obrvi nagrbnili; „da bi se svojega življenja ne veselili, ne imel bi vaš najponižnejši sluga časti, vas tu videti in se z vami zabavljati. Moje vprašanje je star, bedast običaj, ravno kakor ono za vaše in vašega očeta ime. Toda meni se zdi, da je nekoliko nedostojno vas kar „Mažurina!“ zvati. Sicer vém, da svoja pisma samo z „Bonoparte“ podpisujete; ah, kaj brbljam: „Mažurina“ sem hotel reči, ali v razgovoru ...

„Kdo vas pa prosi, da se z menoj razgovarjate?“

Paklin jel se je smijati; bil je to nervozen, skoro bi rekel histeričen smeh.

„No, no, ne jezite se, mila moja; sezite mi v

roko in umirite se; znam, da ste dobra ... in jaz sem tudi dober. No?“

Paklin ponudil jej je roko. Mažurina pogledala ga je sicer kaj temno iz strani, ali mu je vendar v roko segla.

„Ako uže na vsak način hočete moje krstno ime vedeti,“ rekla je z istim srditim obrazom, „naj bode, jaz se zovem Tekla.“

„Jaz pak — Pimén,“ dodal je Ostrodumov grmečim basom.

„Ah, to je res jako poučno! Ali bi mi pak vi, o Tekla! in vi Pimen! hoteli reči, zakaj je vaše vedenje z menoj sovražno, tako neprestano sovražno, a jaz sem ...“

„Mažurini se vidi,“ segel mu je Ostrodumov v besedo, „in ne njej samej, da ste nezanesljivi, ter vse s smešne strani gledate.“

Paklin obrnil se je brzo na peti.

„Evo vam, velečenjeni gospod Pimen pogreško, radi katere me ves svet krivo sodi! No, prvič se jaz ne smejem vedno, a drugič to tudi nikomur nič ne škodi — a na mene se smete tudi zanašati, najjačji dokaz zato je vaše zaupanje, s katerim ste me uže nekaterekrat počastili. Jaz sem pošten človek cenjeni gospod Pimen!“

Ostrodumov mrmral je nekaj mej zobmi, Paklin pak majal je svojo glavico, ter brez običnega svojega smeha ponavljal:

„Ne, ne, jaz se ne smejem zmirom. Jaz nijsem vesel človek. Pogledjte me samo.“

Ostrodumov ga je ostro pogledal. Res, kadar je Paklin molčal, kadar se njegov obraz nij v smeh nabral, izgledal je ozbiljno skoro žalostno; a da je samo usta odprl, izgledal je vesel, da ne rečem budobe...

Ostrodumov nij ničesar rekel.

Paklin obrnil se je zopet k Mažurini in dël:

„Kako pa je kaj z vašimi studijami? Ali v svojej toliko požrtvovalnej umetelnosti napredujete? Meni se vidi, da nij tako lahko mlademu junaku pri njega prvem prihodu na božji svet pomagati in streči.“

„Nikakor ne, samo če nij večji nego ste vi,“ odgovorila je Mažurina, ki je bila nedavno svoj izpit za babico prebila.

Pred jednim in pol letom prišla je s šest in pol rubli v žepu iz južne Ruske, ter tu, vstopivši za babice po neumornej delavnosti zaželjeno doseгла. — Mažurina bila je še devojka. Naj je v tem tako osobitega, dël bode

ga k posvetovanjem. Čuje se, da se todo imenoval vice kancelar. Naslov kancelarjev nij ozko zjedinjen z vodstvom vnanje politike. Skoro gotovo se bode naslov vice kancelarja dodelil Ignatijevu. Reči se more, da leži bodočnost Rusije v rokah grofa Ignatijevega.

Nemški cesar sprejel je o novem letu voščila od cesarjevičev in se o tej priliki izrazil, da se nadeje, da ostane v letu bodočem mir v Evropi, o notranjej politiki nij govoril, a toliko več govorijo listi o notranjej politiki. Vseh listov misli strinjajo se v jednom stavku: „Skozi konflikt moramo iti!“ A ker se državni zbor ne snide, kakor je za zdaj določeno, spomladi, odložiti se bode moral ta konflikt za jesensko zasedanje državnega zbora. Jedini list „Germania“ zadovoljna je s prošlim letom 1881. Ta list z veseljem konstantira, da se je moč cerkve v Nemčiji v letu preteklem povečala in goji še nadeje, da bode cerkev v Nemčiji popolnem zmagala. Pruski deželni zbor snide se uže v 14. dan t. m.

Dopisi.

Iz Ptujja 1. januarja. [Izviren dopis.] (Fakcijska opozicija graške nadsodnije.) Neka slovenska stranka je pri ptujski sodnji po g. dr. Gregoriči proti drugej slovenskej stranki tožbo v slovenskem jeziku pisano vložila. Ptujška sodnija je pravdo nemški rešila, samo tožbeni petit bil je v razsodbo vzprejet, kakor je bil, v slovenskem jeziku. Vsled apelacije so pisma k višjej sodnji v Gradec prišla, in ta sodnija je ptujsko sodnijo v dan 21. decembra 1881, št. 15133. tako pograjala:

Dem Bez. Gerichte wird ausgestellt:

1. Dass es die vorliegendem Rechtsstreite zu Grunde liegende in slovenischer Sprache abgefasste Klage, welche nicht von der Parthei selbst, sondern von deren Rechtsfreunde verfasst ist, in Verkennung der Vorschrift des J. M. Erl. vom 15. März 1862 Z. 865 zu Gericht angenommen hat; —

2. dass es nach erfolgter Annahme und Verhandlung über dieselbe unterlassen hat, dass in der heilssentenz aufgenommene Klags petit in die gericht übliche deutsche Sprache zu übersetzen.

Vsled te nadsodnijske graje se moramo vpraškdo ima po znanej ministerskej naredbi za an uradovanja v slovenskem jeziku pravico, pri njah na Slovenskem vlagati slovenske spise? to je le jeden odgovor: Nikdo!

Vloge delajo pri sodnji stranke; te spadajo k izobraženemu, ali neizobraženemu krogu, h kmetškemu stanu. Na Slovenskem so vse izobražene stranke nemškega jezika zmožne; te po razsodbi graške nadsodnije nijnajo pravice, pri sodnijah slovenskih spisov vlagati, ker nemški umejo. Kmetje pa na celem svetu niso tako izobraženi, da bi bili zmožni, pravilne, v postavah utemeljene spise za uradnije napravljati, in do stopinje te izobraženosti ne bode ljudska omika nikdar dospela. Kmet mora se tedaj pri sodnijskih vlogah odvetnika posluževati,

ali pa mora sodnika prositi, da njegovo tožbo ali prošnjo v zapisnik sprejme.

Ako se kmet odvetnika poslužuje, mora biti vloga nemška, ker odvetniki na Slovenskem vsi nemški umejo; ako pa se stranke prošnja ali tožba neposredno pri sodnji v zapisnik sprejme, mora ta zapisnik spet biti nemški, ker naši sodniki vsi nemški govorijo in pišejo. Tako je ministerska naredba zastran jezika pri sodnijah od graške nadsodnije speljana ad absurdum.

Kjer se činovništvo s pravičnimi težnjami ljudstva tako igra, kjer se činovništvo z ministrom in njegovimi naredbami tako norčuje, tam je avtoriteta vlade v nevarnosti, in kaj takega uže državna rezona ne sme trpeti.

Izpod Moskve [Izv. dop.] Če se ne motim, pridobili ste nedavno na kratko zagovor srbskih ministrov glede historije z metropolitom Mihajlom. Kak utis napravila je ta „apologija“ na tukajšnje politične kroge, morete soditi po kratkej, pa ostrej repliki „Nov. Vr.“, katero je mej družimi pisalo: „Mi smo redko čitali tako neumnost, neumnost, katero so diktovali ljudje neumni, in predrzni... Ti mili Srbi-ministri ne zagovarjajo toliko samih sebe, kolikor Avstrijo; pravijo srbskemu narodu: „Glejte svojo dobrotnico — ljubite jej roko!“ Na zdravje! Mi počakamo in „rira bien, qui rira le dernier“. To veselje je za nas se ve da žalostno, škoda za milijone in življenja, katera je Rusija darovala za srbsko neodvisnost; pa če uže hoče biti snedena od svojih sosedov — naj prejde v avstrijski želodec. Moramo spoštovati njeno „neodvisnost“...

V začetku decembra šel je necega jutra blagajnik moskovske najdenišnice v tamošnji oddel državne banke, da bi vzel vlogo na 300.000 rub. in prenesel jo v trgovno banko, koja plačuje za denar več nego 5%. Pobasavši denar v svojo torbo, možak je odpravil se iz državne banke peš, kar do tega časa sploh nij storil, najmenj pa po zimi. Na poti postalo mu je slabo, prisede na vagon konjske železnice, ležeče na strani prelepega kineškega prospekta, in zaspi; a prebudivši se ne najde ni torbe ni denarja... Se ve da sta policija in sodnija zasvištel; pa rezultati vseh preiskav do zdaj so — O G. Melnickij je uže siva glava, človek precej bogat, do tega dogodka po spričevalu vseh znancev prepošten. V zaporu se trdo drži, vse taji: jaz sem omedlal, o denaru ni sluha ni duha ne vem — pravi sivolasi ptiček. Samo jedno mu je nekoliko spodrknulo. Preiskava je dozdej odkrila, da je bil v poslednjih časih v korespondenciji z jednim svojih bližnjih zlahtnikov, uže zamešanim v politična dela. Vi porečete: škoda denarja! Tukaj pa pravimo: kaj danar, povrnejo ga zavodu njegovi opekuni (skrbniki); a gorje nam, če je taka svota prišla nihilistom v pesti!...

In res, kakor v potvrdilo te sumnje, čez te-

den sprožil je v Petrogradu njegov zemljak, izpivši se klatežnik iz Brest Litojska, Sankovskij, revolver proti g. Čerevinu, pomočniku ministra notranjih poslov, grofa Ignatjeva. Angleške novine poročale so, da sta ta dva duhovita moža dobila nekoliko pisem, v katerih jima preti z gotovo smrtjo. Tudi vi ste poročali, da se g. Ignatjev ne vzdrži dolgo proti intrigi dvorjanov. Resnica pa je, da nihilisti grofa Ignatjeva in g. Čerevina sovražijo, kakor hudič sv. križ. Zakaj? Zato, ker vidijo, da bodo primorani svojo prodajalnico zapreti, če bosta ta dva moža vodila notranjo politiko: nedovoljnost od dne do dne gine, kje bodo potem zmotujave delali? Tudi zapadniki ne gledajo meji pisano ta dva poštnjaka. Zakaj? Zato, ker sta vstopila na pot narodne politike, ker sta puhlemu liberalizmu zapadno-jidovskih doktrin uže precej peča pristigla. Da se mej temi kričači tudi nahajajo ruski dvorjani, je gotovo; kajti, kakor je sploh znano, od neumnosti nij bilo zavarovano nobeno plemstvo, in tudi mej ruskim se nahajajo ljudje, kateri podobno slepcem gredo na svoj pogin. Pa tako mnogočislana in močna ta liberalno-dvorjanska stranka nij, kakor je mnogobrojna in vplivna stranka bogatega in visokega petrograškega činovništva, katero je glavna sila in jedro krikijivega zapadništva. Torej ne liberalnega dvorjanstva se je bati grofu Ignatjevu, pač pa naj ga Bog varuje pred „tuntarji“ in birokrati ne davno propale vladne zisteme!

(Konec prihodnjic.)

Občni zbor dramatičnega društva.

V Ljubljani 28. decembra 1881.

(Konec.)

Odbor naročil si je nekaj prestav, koje do sedaj še niso dovršene, ki pa se bodo do prihodnjega občnega zbora gotovo dovršile. Z društvom za srbsko narodno pozorišče v Novem Sadu pa smo stopili v duševno zvezo, tako, da se zamejujejo knjige, katere izdasta obe društvi.

Pri zdnjem občnem zboru poročalo se je, da je odbor sklenil letošnje leto Valentina Mandelcu na karlovačkem pokopališči postaviti prigrben spomenik. Ta spomenik odkril se je 13. novembra t. l. in sicer slovesno, za kar imamo zahvalo izrekat posebnemu odboru, ki se je v ta namen osnoval v Karlovcu. Stroški tega spomenika znašali so:

za spomenik sam	196 gld. — kr.
za črke	6 „ — „
za vožnino	28 „ 64 „
za groba prostor	20 „ — „
in za postavljanje	35 „ 82 „
Skupaj	299 gld. 46 kr.

Ker se je nabralo samo 180 gld. 15 kr., pokriti se ima še 116 gld. 31 kr., katere si upa odbor pridobiti z javni berili.

Smrt je v tem tečaju neusmiljeno kosila mej

morda ta ali oni skeptik, spominajoč se tega, kar se je prej reklo o njenej vnanosti. Mi smo pa tako slobodni reči: to je v istini nekaj čudnega, neobičnega!

Paklin smijal se je zopet, ko ga je Mažurina tako obrisala.

„Vi ste divna ženska, predraga moja!“ vzkliknil je on. „Vedno ste pripravljeni; grozno sem pogorel! Toda, tako je prav; zakaj sem majhen ostal? Toda . . . kde je hišni gospodar?“

Paklin nij brez povodov skušal razgovor na kakšen drug predmet navesti. On se s svojo malo postavo nikakor nij sprijazniti mogel. Kot strasten čestitelj nežnega spola ga je to tembolj peklo. Rad bi bil vse žrtvoval, da bi bil njim dopadal; a še bolj ko to, da je bil nizkega rodu, skelel ga je njegov socijalni položaj. Otec mu priprost meščan, dosegei je kot rabulističen, zakoten pisac, naslov svetnika, ter si potem kot oskrbnik raznih posestev in hiš po vsakovrstnih nepoštenostih nekateri rubel zaslužil. Na stare svoje dni pa se je udal pijančevanju in vse zabil. Mladi Paklin — zval se je Sila Samsonič, kar je smatral za veliko sitnost (sila = odgojen je bil v trgovskeji šoli v St. Peterburgu)

se je do dobrega nemški naučil. Kesneje prebil je mnoga zla ter naposled v privatnej pisarni s 1500 rubli letne plače službo dobil. S tem preživel je sebe, neko vedno bolno teto in sestro. Ko se je naša povest začela, dosegel je bil ravno sedem in dvajseto leto, ter bil poznan z nekaterimi dijaki in družimi mladimi ljudmi, ki jih je njegova cinična brezozirnost, oštrost in zbadljivost njegovih samosvestnih govorov, njegova sicer jednostranska, a vendar ne pedantična naobraženost zabavljala. Le redko kdaj se je kdo iz njega šalil.

Tako zamudil se je nekoč pri nekakšem političnem zborovanji, ter se silno otresal. Kar se je iz daljnega kota nekdo oglasil, rekoč: „Paklin je bojzaljivec“ . . . in vsi so se začeli glasno smijati. Tudi Paklin se je smijal, akopram ga je to hudo skelelo; sam pri sebi si je pa mislil: „resnico je zadel!“ — Z Neždanovim seznanil se je bil v tako imenovanej „grškej“ gostilni, kder je obedoval in obično jako glasno in zbadljivo govoril. Trdil je često, da je zanikerno jelo, ki se dobiva v „grškej“ krčmi, probudilo njegove demokratične nazore, zato ker so se mu jetra skvarila.

„A kde se vender naš gospodar mudi?“ povljal je zopet Paklin. — „Zdi se mi, da je uže

delj časa zle volje. Saj zaljubljen se menda vender nij? Tega bi še trebalo!“

Mažurina pogledala ga je jezno iz strani, ter dejala: „Šel je po knjige v knjižnico — a za ljubezen še nij čas zanj, tudi nikogar nij, v katerega bi se zaljublil.“

„A vi sami?“ bil bi Paklin skoro rekel.

„Jaz bi ga rad videl,“ rekel je glasno, „govoriti mi je z njim o nekej, jako važnej zadevi.“

„Kakšna zadeva je to?“ vtakni se je Ostrodumov v razgovor, „naša menda vender ne.“

„Morda tudi vaša . . . to je, naša skupna zadeva.“

Ostrodumov je umolknil. Notranji glas mu je govoril, da se na tega človeka zanašati ne sme, in mislil si je: „vrag ve, kakšen tihotajec je to!“

„Zdaj pride!“ vzkliknila je na jedenkrat Mažurina, a nje mali, inace ne lepi oči uprti v vrata, sta zabliščeli tako gorko ljubeznivo, bistro . . .

Vrata so se odprla in mlad mož, kakih tri in dvajset let star, s kapo na glavi in nekoliko knjigami pod pazduho vstopil je brzo v sobo; — bil je to Neždanov.

(Dalje prih.)

udi dramatičnega društva: vzela nam je prvega slovenskega dramatika Josipa Jurčiča, in prvega slovenskega politika, a tudi za slovensko dramatiklo prezasluznega dr. Janeza Bleiweisa viteza Trsteniškega. Slovenski narod ohranil jima bode večni spomin, a tudi tedaj, kadar se bode pisala zgodovina slovenske dramatike, imenovati se bode moral imeni slavnih pokojnikov na prvem mestu. Slovenskih sprevedov udeležil se je tudi odbor tega društva, ter v društvenem imenu položil krasno venca na mrtvaška odra.

Tudi bratski nam narod hrvatski zadela je v tem letu bridka izguba, pokopati je moral prvaka svojih pisateljev Avgusta Šenoa. Pri sprevedu zastopal je naše društvo podpredsednik gospod Ivan Hribar ter položil na mrtvaški oder v društvenem imenu prelep venec!

Z gospodom Viktorjem Erzenom izgubilo je društvo marljivega prelagatelja, ki je marsikako dobro igro preložil v drago nam slovenščino. Naj mu je blag spomin! Umrli so tudi udje: dr. Pestotnik Ivan; Schweiger Jurij, in Žvanut Matija.

Vsem naj je lahka zemlja slovenska!

S tem je končano poročilo o društvenem delovanju v pretečem tečaju; katerega delovanja niso pospeševale niti politične niti druge ugodne razmere!

Po prečitanem tajnikovem poročilu vršile so se volitve za novi odbor, v katerega so voljeni, kakor smo uže poročali: vitez Bleiweis, Grasselli, Hribar, Jan, Levec, Pleteršnik, Tavčar, Trtnik, Wiesenthaler in dr. Zarnik.

Za predsednika volil se je z aklamacijo gospod Ivan Murnik, za blagajnika pa isto tako gospod dr. Stare.

Na predlog gospoda Ivana Hribarja izrekla se je zahvala gospodu predsedniku za dozdane neutrudljivo delovanje. Jednaka zahvala izrekla se je po predlogu gospoda dr. Zarnika tudi blagajniku, gospodu dr. Staretu.

K točki „posamezni predlogi“ govoril je gospod Jan, ter živo obžaloval, da slovensko ljubljansko občinstvo ne zahaja v slovensko gledališče. Nasvetoval je, da bi se slovenske predstave po časopisih naznanjevale in to uže teden prej. Ta predlog se je sprejel, ali bode pa tudi odpravil apatijo mej občinstvom, ne vemo! V tem mesecu igralo se bode slovensko 6. in 23. dne.

Domače stvari.

— (Čitalnice odbor) konstituiral se je včeraj, ter si izvolil za predsednika dr. K. viteza Bleiweisa, za podpredsednika pa dr. J. Zupanca. Sklenilo se je, da se prirede plesi dne 14., 28. januarja in dne 4. februarja (sijajni ples). 18. februarja pa bode pevski večer. Izvolili so se tudi trije odborniki, da se združijo z Matico Slovensko in drugimi narodnimi društvi v odbor za Bleiweisov spomenik.

— (Dr. Jan. Bleiweisa Trsteniškega) sliko naročil je naš narodni steklar gosp. Peregrin Kajzel v Parizu. Slika tiskana z oljnatimi barvami (Oelfarblendruck) 79 centimetrov visoka in 63 centimetrov široka bode dogotovljena do konca februarja in stane 4 gld. Ker je g. Kajzel naročil le gotovo število, naj se vsak, kdor želi te slike, katera bode v olepšanje vsakej sobi, ob enem pa tudi trajen spomin na preljubljenega rajnega, oglasi o pravem času.

— (Tržaški škof) g. Dobrila je, kakor se nam poroča, uže precej okreval.

— (Odlikovanje.) Vicekonzul gosp. Valentin Demšar, rojen blizu Škofje Loke sme sprejeti in nositi turški Osmanié-red četrte vrste.

— (V mestnej klavnici ljubljanskej) pobilo se je meseca decembra m. l. 282 goved, 1413 prašičev, 596 telet, 170 kostrunov in jeden kozliček. 13 prašičev je bilo ikrastih, tedaj so se oddali konjaču, da jih zakoplje.

— („Illustrirte Zeitung für Gabelsberger-sche Stenographen“) zove se časopis, kateri izhaja v Lipskem, ter je pisan v stenografiji po Gabelsberger-jevej zistemi. Zvezek, izdan meseca

oktobra 1881, prinaša tudi lično podobo našega rojaka, Antona Bezenška, profesorja v bulgarskej Sofiji. V rubriki: gallerie berühmter stenographen, čitamo gospoda profesora životopis, kateri sklepa takole: wir glauben den tendenzen unseres blattes rechnung zu tragen, wenn in den spalten dessalben das bildniss eines kunstgenossen, der jetzt erst 26 jahre zählt, aber schon eine so ausserordentlich reiche und rege thätigkeit in den südslavischen ländern entfaltet hat, bringen und hoffen, dass ihm die anerkennung dessen, was er bereits im interesse unserer kunst gethan, zum weiteren segensreichen wirken anspornen wird. Für seine bisherige erspriessliche thätigkeit auf dem gebiethe der stenographie werden ihm die jünger Gabelsbergers gewiss stets dankbar sein. Mi čestitamo slovenskemu rojaku k temu priznanju.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 3. jan. „Wiener Zeitung“ objavlja sestavo centralne komisije v zadevah obrtniškega pouka. „Fremdenblatt“ zagotavlja nasproti družemu dozdevanju, da se vse potrebno pripravlja, da se izvede vojaška dolžnost v Bosni in Hercegovini. Aneksija pa da nikakor nij na dnevnem redu.

Razne vesti.

* (Slovaki piskrovezci Nemčiji nevarni.) Berolinski „Tagblatt“ piše: „Mogočna nemška država uvidela je, da siromašni pikrovezci delajo proti njenim interesom. Ne morebiti zbog tega, ker bi bili ti siromaki podkupljeni agenti Francoske, kajti oni so vrio miroljubni ljudje, kojih ideal je kos mesa in nadeja zopet videti svojo domovino. A ti neprijatelji Nemčije hodevajo o belem dnevu s svojimi telečnjaki od hiše do hiše in prikrajšujó v denašnji dobi zaštitnih carin narodni imetak za 30 do 50 mark na leto. Ako je tedaj napočila usodna ura pikrovezcem, zadela bode tudi druge trgovčke s tujega. Oditi treba tedaj vam, mali Talijani, ki hodite s figurami iz mavca križem svet, vi dečki savojardski z mrmravko in opico pod suknjo, vi pisanega stekla raznasalci, vi pečenega kostanja prodajalci! Velikej Nemčiji preseda vaša konkurenca. Je pač strašna usoda, deset ali dvajstletnemu otroku trkati na tuja vrata, mej ljudmi, ki ne razumevajo njegovega jezika, in ga podé izpred svojih dveri. To je trd kruh. Zima se bliža. Vi ljudje blazega srca, ki trosite gladnim vrabcem žito na ulico, ki stavite sôbe eksotičnim živalim, ki ste postali vegetarijanci, da ohranite življenje volu — spomnite in usmilite se uboze ga dečka Slovaka.“

* (K statistiki kozakov.) Ruski vojni list podaje o Kozakih naslednje osobito v statčnem oziru zanimljive date: Vorenburškem okraji se šteje 140.852 mož in 147.926 žen. Na 100 možkih spada v Orenburgu 105, pri donskih kozakih 109, pri astrahan-skih 104,7, pri sibirskih 100,1, pri kubanskih 97,5, pri tereskijh 96,8, pri semirečinskih 93,4, pri balkalskih 97, pri amurskih 88,7 ženskih. V zadnjih petih pokrajinah je tedaj velik ravs in kavs za Evine hčere.

Narodno-gospodarske stvari.

Deželna poljedelska banka,

Vsak od nas ima strah pred imenom banka in vender nij nič strašljivega, ker za tako banko nij treba dosti denarja. Jaz mislim tu banko, ki kmetu na več let po nizkih obrestih denar posojuje, katerega pa v teh letih z obrestimi vred popolnoma izplača. Jedna taka banka nahaja se v Porečah (?). dasiravno ni po mojih mislih brez vseh napak, je vender v dveh letih svojega obstanka zadolženim posestnikom že veliko koristila. Pred to banko uže skoro nij bilo mogoče izpod 10% posojila dobiti in sedaj se ga že povsod po 6% dobi. Kmetje ki so poprej 20 in več od sto plačevali, imajo sedaj le z z banko v Porečah opraviti in v 30 letih bodo ves dolg poplačali, kar bi brez banke nikoli ne bili mogli.

Kakor je vsakemu znano, je pri kmetiji nemogoče v kratkih letih večje svote dolga plačati, tu gre vse bolj počasi. Dosedanje posojevanje se vrši tako, da upnik čez nekoliko let ves dolg na jedenkrat nazaj terja, kar pa dolžnik večinoma nikoli ne more na jedenkrat plačati. Upniki tudi niso zadovoljni, da bi jim dolžniki vsako leto le jeden par goldinarjev kapitala plačal, ampak gledajo, da se kolikor mogoče kapital cel obdrži, zatorej si mi pri denašnjih raz-

merah ne moremo kmeta brez dolga misliti. Mislimo si kmeta, ki je pri banki 100 gl. dolga naredil, katerega mora v 30 letih poplačati. Po 4% bi plačal vsako leto 5 gl. 78 kr.: po 5% bi došlo na vsako leto 6 fl. 50 kr. in po 6% bi se plačevalo 30 let zaporedoma vsako leto 7 gl. 29 kr. V teh treh slučajih bi plačeval naš kmet na leto 5 gl. 78 kr. do 7 gl. 29 kr. in kapital (dolg) od 100 gl. bi bil v 30 letih popolnoma plačan.

To je jedini pravi način z amortiziranjem pri kmetiji dolgove delati in plačevati in do tega tudi povsod pridemo, pa čim preje tem bolje.

Pri osnovanji take banke naj se gleda na to, da se predolgi in prekratki obroki ne denejo kot za vse dolžnike veljavni v paragrafe, ker tukaj bi se morali po sposobnosti dolžnikovi ravni. Večji kapitali se dajo na več, manjši na manje let; siromaku na več in bogatašu na malo let. Tukaj naj se nikoli dolžnik na paragrafe ne veže, sam bo najlaglje obrok povedal, kedaj in koliko more na leto plačati. S tem bomo vsakega k varčnosti prisilili, ker si je vsak gotov, da bo enkrat iz dolgov zlezal, pri današnjem načinu posojevanje pa ne more nobeden upanja imeti se iz dolgov izkopati.

Obrok 30 let sem postavil zato, ker ga ima tudi Poreška banka in toliko časa trpi tudi jedno gospodarsko življenje, v katerem se pridni gospodar lahko dolgov reši in kmetijo svojim nezadolženo zapusti.

Taka kmetijska banka bi morala tudi stare dolgove kmetove prevzeti, kar je ceneje, kot te plačati, novo pogodbo delati in se vknjižiti in izbrisati. To slabo stran ima Poreška banka, kar je denarja potrebnemu kmetu v škodo, banhi samej se ve da ne; tudi drugih slabih strani ima, kar bom o svojem času povedal.

Kdo naj bi take banke osnoval?

Več bogatašev skupaj bi to lahko naredili, ker bi pa ti bolje za sebe mislili, kot za dolžnike, bi najbolje bilo, da jo vzame deželni zbor v svoje roke. Ves denar, ki ga deželni zbor ali ravnateljstvo banke na posodo vzame, se zopet posodi na prvo mesto, in tako gre vedno naprej. Ravnateljstvo dobi denarja, kolikor in kjer ga hoče, ker tukaj se ne more nič zgubiti, vse je zavarovano. Noben krah in vojska takega kapitala ne uničijo, vsak bogataš bo rad dal svoje denarje banki, ker jih kmetom na denašnji način ne bo mogel posoditi, ako jih ne bo dal po tistem pogoji, kot banka sama.

Le po ceni, ne birokratično osnovana banka bo hitro na vso deželo vplivala in obresti bodo kmalu padle, denarja bo povsod po ceni zadosti. To se vidi očitno v Istri.

Vsaka kronovina avstrijska bi morala po jedno tako banko imeti in tudi jo bodo kmalu imele, vse skupaj pa jedni centralni zavod na primer uže obstoječo „Länderbank-o“, katere bi samo na nepremakljivo premoženje posojevale, družih spekulacij bi se ne smelo trpeti.

Dobrote, katere bi take banke za ljudstvo imele, bi se dalo tu v kratkem nekoliko spomeniti:

V deželno poljedelsko banko bi se lahko ulagalo premoženje neodrastlih otrok, katerim dandanes varuhi mnogo pojedo.

Po smrti starišev more novi gospodar svoje sestre in brate hitro izplačati, da se pri banki zadolži in potem zopet ta dolg do svoje smrti poplača in otrokom zopet čisto posestvo zapusti.

Oderuhi in židi ne morejo imeti s svojim kapitalom na pridnega posestnika nobenega vpliva, ker vsak posestnik pri banki pomoči išče.

Obresti visoke bodo kmalu padle, ker si bo vsak po ceni kapitala kupil, kar danes še ne moremo reči.

S takimi bankami bomo varčnost in blagostanje uže v 10 letih toliko pomnožili, da se bo s prostim očesom lahko vidilo.

Na nobeni drugi do sedaj poznani način ne moremo kmeta najhitreje od vsega dolga oprostiti, kakor s pomočjo tu narisane banke.

Kdor ima dolžnost za narod delati, naj dela in mislim, da hitreje pomoči ni treba drugod iskati, kakor ravno v deželnih poljedelskih bankah. S posojilnicami je le malo pomagano, ter se bodo še le potem lahko razvijale, kadar bo počasnega denarja zadosti.

Državnih in deželnih poslancev naloga bi morala biti to vprašanje ne samo v deželnem, ampak tudi v državnem zboru izprožiti. Ako se nič ne opravi, se ljudem vender oči odpirajo in si bodo znali potem tudi sami pomagati, spozna se pa tudi osebo, katera za kmetovalca in katera proti našemu kmetovalcu dela. Naš narod se bo za svoje poslance še le prav za prav vnel, kadar se bodo oni tudi z materijalnimi vprašanji pečati počeli. Rešite našega kmeta materijalnega propada najprej, potem ste ga tudi duševno na pol rešili.

Kmetovalec.

Poslano.

Listič, katerega v Ljubljani nikdo tiskati neče, a malokdo čita, napada zbog pomanjkanja gradiva slovensko dramatično, oponaša je, da je v neke igri bil govor tudi o kranjskih klobasah in prestah. Naj bi dotična glava v svojej dvomljivjej dohovitosti premislila, da je omenjena igra vzeta iz nemščine, da so klobase, posebno pa „Wurst mit Sauerkraut“ v Nemčiji jako v čišlu in da Nemci razločujejo toliko vrst klobas, kolikor filozofičnih sistemov. Zakaj nam tedaj zavidati klobaso, to skoro izključljivo nemško jedilo? Zlasti so pa kranjske klobase jako dobre in okusne, dokaz temu je, da se razpošiljajo po celem cesarstvu in še dalje, da jih celo marsikdo uživa, ki si je s svojim umazanim peresom baš toliko zaslužil, da si privoščiti kranjsko klobaso in presto — a večkrat še tega ne plača.

Sicer naj bi pa dopisun bil vesel, da se sploh igra slovenski in mu je tako dana prilika mašiti luknje v svojem listu, kateri je in ostane „blat“, naj izhaja vsak ali le vsak osmi dan.

Kranjska klobasa & Comp.

Št. 15.997.

(730—3)

Razglas.

Visoka c. kr. deželna vlada je z dopisom dne 10. novembra t. l., št. 8598,

14. januarja 1882

kot tist dan določila, ko se bodo domači žrebci iz političnih okrajev mesta Ljubljane in okolice ljubljanske, ki se hočejo za pleme rabiti, pregledovali.

To se lastnikom žrebcev iz omenjenih političnih okrajev naznanja s pristavkom, da se pregled določen dan ob 9. uri dopoldne v tukajšnji živino-zdravilnici na Poljanskej cesti prične in da se dotične tiskovine za zapisnik in izkaze kot dosihmal v tiskarni Klein in Kovač dobodo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 16. decembra 1882.

Župan: Laschan.

Razpis službe kapelnika

z letno plačo 500 gl., oziroma po zmoglosti 600 gl. Prosilci imajo dokazati popolno izurjenost v godbi s plehnimi instrumenti in na gosli, kakor tudi zmoglost izuriti novo civilno godbo in pevski zbor. Prosilec mora biti trdnega značaja in znati vsaj jednega slovanskih jezikov.

Prednost imajo oni, kateri so razen tega zmogni tudi v igri na glasovir in orgle.

Prošnje dobro dokumentovane naj se vložijo pri županstvu v Tolminu do

20. januarja 1882.

Županstvo.

(2—2)

Hitro razširjenje ognja pri požaru

more se zabraniti le s takozvanimi

ekstinkterji

(samostojno delujočimi ogenjgasečimi aparati).

Kakor je v 19. dan t. m. vršela se poskušnja na dvorišču c. kr. tovarne za tabak dokazala, ne more se les itd., kateri se je pogasil s tem aparatom, tako kmalu in lahko se zopet vneti. Te tako praktične in vsakemu rabljive aparate priporočam po fabriških cenah

prodajalnica železarine

IV. NEP. ACHTSCHINA,

prej Sp. Pesslack,

v Ljubljani, v Gledaliških ulicah št. 8.

Priporočam tudi veliko zalogo

drsalio

po nizkih cenah.

(734—2)

Cené ure!

Po poštne povzetji po nazaj, če poslatev nij čilo je torej

šiljam in dam denar dovoljna. Vsako naročnikarano.

1 cylinder-uro od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 12 — zdaj gld. 5.25.

1 ancore-uro od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 15 — zdaj gld. 7.25.

1 srebrno ancore-uro z verižico; prej gld. 25 — zdaj gld. 11.25.

1 srebrno remontoir-uro-Washington z verižico; prej gld. 30 — zdaj gld. 15.

Zlate ure za gospe; prej gld. 40 — zdaj gld. 20.

Zlate remontoirs; prej gld. 100 — zdaj gld. 40.

Jamci se za 5 let.

PH. FROMM,

Uhrenfabrikant, Rothenthurmstrasse gegenüber der Wollzeile, Wien.

(695—4)

Št. 18.259.

Razglas.

Pri srečkanji 80 lozov mestnega ljubljanskega posojila, ki se je po načrtu dne 2. januarja 1882 vršilo, so bile vzdignene

Št. 71.339	30.000 gld.
„ 47.563	2.000 „
„ 68.549	500 „
„ 70.137	500 „
„ 13.037	500 „
„ 59.697	500 „
„ 33.724	500 „

z dobitko

Št. 2538,	2961,	4245,	5167,	6952,	8722,	9124,
9995,	11.205,	12.940,	14.703,	16.107,	16.217,	16.929,
19.401,	19.705,	19.717,	20.339,	21.700,	23.899,	24.097,
25.334,	27.313,	28.719,	29.305,	29.531,	30.240,	32.337,
33.591,	33.606,	34.175,	35.019,	35.500,	36.439,	37.040,
37.423,	37.643,	37.667,	38.672,	39.260,	40.027,	40.496,
43.347,	43.661,	44.632,	44.635,	44.862,	45.185,	46.614,
49.191,	51.329,	51.482,	51.850,	53.326,	55.607,	56.888,
57.187,	59.230,	59.500,	59.819,	62.045,	62.733,	67.056,
67.765,	68.497,	68.851,	68.959,	69.245,	69.634,	70.335,
70.831,	72.349,	74.280,	vsaka z dobitko 30 gld.			

Od do zdaj vlečenih lozov št. 45.330 z dobitko 1500 gld., št. 26.163 z dobitko 600 gld. in št. 994, 999, 2204, 3060, 3575, 3783, 4683, 5540, 6528, 7978, 8064, 8715, 9542, 9645, 9728, 9739, 10.308, 11.785, 12.429, 13.702, 13.919, 14.957, 16.573,

Dunajska borza

dne 3. januarja.

Enotni državni dolg v bankovcih	77 gld. 35
Enotni državni dolg v srebru	78 „ 45
Zlata renta	94 „ 05
1860 državno posojilo	133 „ 25
Akcije narodne banke	847 „ 80
Kreditne akcije	348 „ 42
London	119 „ 58
Napol.	9 „ 30
C. kr. cekini	5 „ 30
Državne marke	58 „ 30

Tujci:

3. januarja:

Pri Slonu: Lodes iz Luega.	Edelmann iz
Maribora. — Witzeman iz Dunajskega.	Prizel z
Dunaja.	1860 državno posojilo
Pri Maličci: Grab z Dunaja.	Akcije narodne banke
Trsta. — Hartmann iz Berolina. — Baad, Stanzel z	Kreditne akcije
Dunaja.	London
Ribnice.	Napol.
	C. kr. cekini
	Državne marke

Umri so v Ljubljani:

31. decembra: Marija Eržen, gostija, 81 let, Koldvorske ulice št. 28, za slabostjo.
1. januarja: Fortunat Cigler, bivši pasar, 54 let, Karlovska cesta št. 9, za mrtuom. — Marijana Svetlič, gostija, 71 let, Poljanska cesta št. 58, za okrevanjem pluć.
2. decembra: Karolina Novak, šivilja, 44 let, Krakovske ulice št. 5, za rakom na maternici.
V deželnej bolnici:
28. decembra: Anton Dimec, gostič, 60 let, za eksudatom.

(4—1)

17.191,	17.460,	19.897,	20.033,	20.925,	23.167
23.487,	24.668,	25.608,	26.784,	28.029,	28.104,
31.068,	31.902,	32.542,	32.833,	44.907,	45.216,
45.810,	50.123,	51.091,	60.339,	61.140,	61.998,
70.380,	72.514,	72.752,	72.862,	74.766,	74.998,

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 2. januarja 1882.

Župan: Laschan.

Gastlov kri čistilen čaj,

to jako vplivno zdravilno sredstvo iz dobrih, ne dražilnih, odprtje pouzročujočih zelišč, odpravi vsako nabiranje žolča in zlez, oživlja prebavljalni aparat.

Gastlove posladkorjene kri čistilne kugljice

(škatljica po 30 in 50 kr.)

(624—10)

so najbolj renomirano, najcenejše, pripravnejše sredstvo proti zaprtju, migreni, hemoroidom, krvnemu natoku, revmi in podagri, proti boleznim na jetrih in žolči, proti izpahnenju. Najboljše blato odpravljaajoče sredstvo za žene in otroke.

Pravi so oni preparati, ki nosijo firmo centralne zaloge: Lekarna „pri obelisku“ v Celovci.

Zaloga v Ljubljani: V. Trnkoczy; v Postojni: A. Leban; v Kranji: K. Savnik; v Logatci: Al. Skala; v Zagorji: A. Mihelič; v Semlinu: J. Straub.

Temeljita pomoč vsem, ki so v želodci in trebuhu bolni.

Ohranjenje zdravja

naslanja se večjim delom na čiščenje in snajenje sokrovce in krvi in na pospeševanje dobrega prebavljenja. Najbolje to sredstvo je

dr. Roza

življenski balzam.

Življenski balzam dr. Rozov odgovarja popolnem vsem tem zahtevam; isti oživi vse prebavljaje, nareja zdravo in čisto kri, in truplo dobi svojo prejšnjo moč in zdravje zopet. Odpravlja vse težko prebavljanje, osobito gnjus do jedi, kisloto riganje, napetost, bljevanje, kri v želodci, zaslinjenost, zlato žilo, preobteženje želodca z jedili itd., je gotovo in dokazano domače sredstvo, ki se je v kratkem zaradi svojega izvrstnega uplivanja obče razširilo.

1 velika sklenica 1 gld., pol sklenice 50 kr.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštne povzetju svote.

Spoštovani gospod Fragner!

Hvaležen vam moram biti, da ste mi poslali dve steklenici dr. Rozovega življenskega balzama, kajti od onega trenutka, ko ga je moja soproga zavžila, izgu bila je svoje bolečine in krč v želodci, za katerem je trpela 3 leta. S tem potrdim samo istinitost. Prosim vas, da mi s poštne povzetjem pošljete zopet 6 steklenic dr. Rozovega življenskega balzama.

Rogatec, 15. oktobra 1880.

Sè spoštovanjem

Mihael Miklavžič,

h. št. 44, občina Hum, zadnja pošta Rogatec.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsodi izrečno dr. Rozov življenski balzam iz lekarne B. Fragnerja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo življenski balzam, in ne izrečno dr. Rozovega življenskega balzama.

Pravi

dr. Rozov življenski balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca B. Fragnerja, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecker der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: Vilj. Mayr, lekar; G. Piccoli, lekar; Jos. Svoboda, lekar; J. pl. Trnkoczy, lekar. V Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekar. V Kameniku: Jos. Močnik, lekar.

Vse lekarne in večje trgovine z materijalnim blagom v Avstro-Ogerskeji imajo zalogo tega življenskega balzama.

Isto tam:

Praško vseobčno domače mazilo,

gotovo in izkušeno zdravilo zoper prisad, rane in ulesa.

Dobro rabi zoper prisad, ustavljanje mleka in če postajajo ženske prsi trde, kadar se otrok odstavi; zoper abscese, krvava ulesa, gnojne mozoljčke, otmasti tur; zoper zanohtnico ali takozvanega črva na prstih; zoper obustavljanje, otekline, bezgavke, izrastke, morsko kost; zoper otekline po prehlajenju in po putiki; zoper ponavljajoč se prisad v udih na nogi, v kolenih, rokah in lediji, če se noge poté in zoper kurja očesa; če roke pokajo in zoper kitam podobne razpokline; zoper otekline, kadar je koga pičil mrčes; zoper stare rane in take, ki se gnojé; zoper raka, ranjene noge, vnetje kožice na kosteh itd.

Vsak prisad, otekline, ukoščenje, napihnenje se kmalu ozdravi; kjer se je pa pričelo uže gnojiti, ule izsesa v kratkem in brez bolečin ozdravi.

V škatljicah po 25 in 35 kr.

(209—22)

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.